

'EEN SENSATIE, NET ZO ANGSTAANJAGEND
ALS STEPHEN KING.' - *DAILY MAIL*

BERNARD MINIER

EEN KILLE RILLING

XLANDER

THRILLER

Bernard Minier

Een kille rilling

Voor de herinnering aan mijn vader
Voor mijn vrouw, mijn dochter en mijn zoon

Voor Jean-Pierre Schamber
en Dominique Matos Ventura,
die alles veranderden

VAN:
DIANE BERG
GENÈVE

AAN:
DOKTER WARGNIER
PSYCHIATRISCHE KLINIEK WARGNIER
SAINT-MARTIN-DE-COMMINGES

Diane Berg – curriculum vitae
Psycholoog, aangesloten bij de Zwitserse bond van psychologen
(FSP)
Specialist op het gebied van de forensische psychologie SSPL

Geboortedatum: 16 juli 1976
Nationaliteit: Zwitserse

Diploma's:

- 2002: Doctor in de psychologie aan de Universiteit van Genève.
Proefschrift: 'Dwangmatige moordenaars: intuïtief handelen, necrofilie en het afsnijden van ledematen.'
- 1999: Doctoraal psychologie aan de Universiteit van Genève.
Scriptie: 'Angstvormen bij kinderen tussen de acht en de twaalf jaar oud.'

1995: Gymnasiumdiploma
1994: Certificaat behaald op Cambridge voor Engels als
vreemde taal

Ervaring:

2003: Privépraktijk voor psychotherapie en forensische
psychologie te Genève.
2001: Assistent van professor Spitzner van de faculteit
psychologie en opvoedkunde (FEO) aan de Univer-
siteit van Genève
1999 – 2001: Stage op het Instituut voor Forensische Psycholo-
gie aan de Universiteit van Genève
Stage in de ziekenboeg van de penitentiaire in-
richting van Champ-Dollon

Verbonden aan:

Het Internationale Instituut voor Recht en Geestesziekten (IALMH)
Het Geneefs Instituut van Psychologen en Psychotherapeuten (AGPP)
De Zwitserse Bond van Forensisch Psychologen (FSP)

Hobby's:

Klassieke muziek (tien jaar vioolgespeeld), jazzmuziek, lezen
Sporten: zwemmen, hardlopen, duiken, speleologie, parachute-
springen

Proloog

Dgdgdgdgdgdg – taktaktak – dgdgdgdgdgdg – taktaktak

Het regelmatige getik van de kabel en, met tussenpozen, de wielen over de steunpilaren als de gondel van de kabelbaan eroverheen gleeed, waardoor de cabine heen en weer schommelde. En het eeuwige gehuil van de wind, een fluitend geluid, als stemmen van kinderen die in gevaar verkeren. En ten slotte de stemmen van de passagiers in de cabine die moeten schreeuwen om boven het lawaai uit te komen. Vijf in totaal, onder wie Huysmans.

Dgdgdgdgdgdg – taktaktak – dgdgdgdgdgdg – taktaktak

‘Verdomme! Ik zie het helemaal niet zitten om in dit weer naar boven te gaan,’ zei een van hen.

Huysmans keek zwijgend of hij door de opgestoven sneeuw rond de gondel het onder hen gelegen meer al kon zien, dat duizend meter lager lag. De liftkabels leken bijzonder slap te hangen en een dubbel, afhangend spoor te volgen dat traag in de grijze achtergrond wegzakte.

De bewolking brak. Het meer verscheen. Kort. Heel even leek het een plas onder de hemel, een eenvoudige poel tussen de bergtoppen en de wolkenflarden die uit elkaar werden getrokken.

‘Het weer heeft er toch geen flikker mee te maken?’ zei iemand anders. ‘We zitten hoe dan ook een hele week op die kutberg.’

De hydro-elektrische krachtcentrale van Arruns; een aantal aaneengeschakelde vertrekken en tunnels, zeventig meter onder de grond, neergezet op een hoogte van tweeduizend meter. De langste tunnel strekte zich uit over elf kilometer en voerde het water uit het hooggelegen meer naar de pijplijnen; pijpen met een diameter van een halve meter die door de berg liepen om de dorstige turbines te voeren van de in de vallei gelegen werkplaats. Er was maar één manier om in de centrale, die diep in de berg verstopt zat, te komen: door een schacht waarvan de ingang zo ongeveer op de top van de berg lag. Vervolgens moest je een stuk met een goederenlift en op een tweepersoonstractor door de hoofdtunnel terwijl achter je het hek werd gesloten; acht kilometer tunnel voor een reis van een dik uur naar het hart van de duisternis.

De andere manier om bij de ingang te komen was per helikopter – maar alleen in noodgevallen. Er was een platform gebouwd bij het bovenste meer, dat bij goed weer toegankelijk was.

‘Joachim heeft gelijk,’ zei de oudste passagier. ‘Met dit weer kan de helikopter niet eens landen.’

Ze wisten allemaal wat dit betekende: als de poorten eenmaal opengingen, zouden er duizenden kubieke meters water door de tunnel razen die ze zojuist hadden gebruikt. In het geval van een ongeluk zou het twee uur duren om de tunnel leeg te laten lopen, daarna moest je een uur op de tractor door de tunnel naar de schacht, had je een kwartier nodig om de buitenlucht te bereiken, moest je tien minuten in de kabelbaan naar de werkplaats en nog een half uur over de weg naar Saint-Martin-de-Comminges – vooropgesteld dat die niet was afgesloten.

Als er een ongeluk gebeurde zou het uren duren voor ze bij het ziekenhuis waren. En de centrale was oud... Hij draaide al sinds de jaren twintig. Iedere winter, voor de sneeuw smolt, brachten ze hier vier weken door, afgesloten van de buitenwereld, voor on-

derhoud en reparaties aan de stokoude machines. Moeilijk, gevaarlijk werk.

Huysmans keek naar een adelaar die op ruwweg honderd meter van de cabine in de wind zweefde.

Stilte.

Hij draaide zich om, en keek naar de duizelingwekkende vlaktes onder de vloer van de cabine.

Drie enorme pijpleidingen verdwenen langs de berg, in de richting van de afgrond. De vallei was al enige tijd uit het zicht verdwenen. De laatste steunpilaar tekende zich eenzaam af driehonderd meter onder hen, daar waar de flank van de berg een uitsteeksel vertoonde. De kabelbaan ging vanaf hier recht omhoog naar de ingang. Als de kabel nu brak zou de cabine enkele tientallen meters vallen en vervolgens als een ei tegen de bergwand uiteenspatten. Door de sneeuwstorm bungelde hij heen en weer als een rieten mand aan de arm van een huisvrouw.

‘Kokkie! Wat krijgen we deze keer te eten?’

‘Niks biologisch in ieder geval.’

Huysmans was de enige die niet lachte; hij keek naar een geel busje dat op weg was naar de centrale. Het was het busje van de directeur. Het verdween uit het zicht, opgeslokt door de wolken als een postkoets die overmeesterd is door indianen.

Steeds als hij deze trip naar boven maakte, had hij het gevoel dat hij op het punt stond een elementaire waarheid van zijn bestaan te doorgronden. Hij wist alleen nooit welke.

Huysmans richtte zijn blik op de bergtop.

Ze naderden het eindpunt van de kabelbaan – een ijzeren platform dat vastzat aan de betonnen ingang van de schacht. Toen de cabine tot stilstand was gekomen liepen de mannen via een aantal loopbruggen en trappen naar de betonnen bunker.

De wind loeide als een gek. Het was minstens tien graden onder nul.

Huysmans kneep zijn ogen tot spleetjes.

Er was iets met het platform.

Er klopte iets niet...

Hij meende een schaduw te zien tussen de stalen steunbalken en dwarsverbindingen, een schaduw die door de windstoten op en neer ging.

Een adelaar, dacht hij; een adelaar die vast is komen te zitten tussen de kabels en katrollen.

Nee, dat zou wel héél gek zijn. En toch moest dat het zijn: een grote vogel, met wijd uitgespreide vleugels. Misschien was het een gier; gevangen in het bovenste gedeelte, verstrikt in de buizen en relingen.

‘Moet je dat zien!’

Joachim. Hij had het ook gezien. De anderen draaiden zich om naar het platform.

‘Jezus christus! Wat is dat?’

In ieder geval geen vogel, dacht Huysmans.

Hij voelde dat hij onrustig werd. Het ding hing boven het platform, net onder de kabels en katrollen, en leek te zweven. Het zag eruit als een gigantische vlinder, een onheilbrengende, zwarte vlinder die afstak tegen de witheid van de sneeuw en hemel.

‘Kut! Wat is dat?’

De cabine minderde vaart. Ze waren er bijna. Het ding werd groter. ‘Godsamme.’

Het was geen vlinder, en ook geen vogel.

De cabine kwam tot stilstand, de deuren gleden automatisch open.

Een ijzige windvlaag joeg de sneeuwvlokken in hun gezicht. Maar niemand stapte uit. Iedereen keek naar deze creatie van krankzinnigheid en dood. Ze wisten meteen dat ze dit beeld nooit meer zouden vergeten.

De wind brulde om het platform. Huysmans hoorde niet langer het geschreeuw van kinderen, maar dat van een marteling, helse kreten, gedempt door het huilen van de wind. In de cabine deed iedereen een stap naar achteren.

Ze waren door angst bevangen. Huysmans vloog naar de kop-telefoon en zette hem op.

‘Hallo? Centrale? Met Huysmans! Bel als de sodemieter de politie. Zeg dat ze meteen moeten komen. We hebben een lijk gevonden. Iets gruwelijks!’

I

DE MAN DIE VAN
PAARDEN HIELD

1

De Pyreneeën. Diane Berg zag ze opdoemen toen ze over de heuvel reed.

Een witte barrière die zich in de verte uitstreckte over de hele breedte van de horizon, met heuvels ertegenaan geplakt. Er cirkelde een roofvogel in de lucht.

10 december, negen uur 's ochtends.

Volgens de landkaart op het dashboard moest ze de volgende afslag nemen en naar het zuiden rijden, in de richting van Spanje. Haar bejaarde Lancia had geen navigatie of boordcomputer. Er hing een bord boven de snelweg: AFSLAG 17, MONTRÉJEAU/SPANJE, 1000 M.

Diane had in Toulouse overnacht. In een goedkoop hotel, in een kleine kamer met badkamer die uit een stuk plastic gegoten leek, en een kleine tv. Ze was wakker geschrokken van herhaaldelijk geschreeuw. Met bonzend hart was ze rechtop gaan zitten, op haar hoede, maar ze hoorde verder niets, en ze vroeg zich af of ze het gedroomd had toen het opnieuw begon, nog harder. Haar maag kneep samen, tot ze beseftte dat het vechtende katten onder haar raam waren. Daarna kon ze de slaap niet meer vatten. Een dag eerder was ze nog in Genève geweest om haar vertrek te vieren met vrienden en collega's. Ze had in haar kamer op de uni-

versiteit om zich heen gekeken en zich afgevraagd wat haar volgende uitzicht zou zijn.

Toen ze op de parkeerplaats van het hotel haar Lancia ontgrendelde en smeltende sneeuw overal om haar heen van de auto's gleeed, besefte ze opeens dat ze haar jeugd achterliet. En ze wist dat ze binnen twee weken haar oude leven vergeten zou zijn. Over een paar maanden zou ze volkomen veranderd zijn. Hoe kon dat ook anders, gezien de plek waar ze het komende jaar zou doorbrengen? 'Gewoon jezelf blijven,' had haar vader haar aangeraden. Toen ze van de kleine parkeerplaats de al drukke snelweg weer op reed, vroeg ze zich af of veranderingen in haar voordeel zouden zijn. Ze had ooit iemand horen zeggen dat sommige aanpassingen meer op amputaties leken, en ze kon slechts hopen dat dit in haar geval anders zou zijn.

Ze kon alleen maar aan de Kliniek denken.

Al die mensen die er opgesloten zaten.

De dag ervoor was ze de hele tijd achtervolgd door de gedachte: dit wordt niks. Ik kan het niet. Ook al heb ik me erop voorbereid en is de baan me op het lijf geschreven, ik heb geen idee wat me te wachten staat. En iedereen doorziet me natuurlijk meteen.

Ze zag hen als mensen, menselijk, niet als... monsters.

En toch waren het dat: echte monsters die net zo ver van haar en haar ouders af stonden als een tijger van een kat.

Tijgers...

Zo moest ze hen zien; als onvoorspelbaar, gevaarlijk, in staat tot onvoorstelbare gruwelijkheden. Tijgers, opgesloten op een berg...

Bij de *péage* ontdekte ze dat ze zo erg was opgegaan in haar gedachten dat ze geen idee had waar ze het kaartje had gelaten. De man in het hokje keek haar geïrriteerd aan toen ze als een gek het handschoenenkastje en haar handtas doorzocht. Terwijl ze zich niet behoefde te haasten: er stond niemand achter haar.

Bij de volgende rotonde reed ze in de richting van Spanje en de bergen. Na een paar kilometer veranderde het vlakke terrein

abrupt. De uitlopers van de Pyreneeën kwamen omhoog uit de aarde en de weg werd omgeven door beboste heuveltjes die echter nog in niets leken op de hoge bergkammen die ze in de verte zag liggen. Het weer sloeg ook om; het begon harder te sneeuwen.

Na een bocht veranderde haar uitzicht in een landschap vol rivieren, bossen en witte vlaktes. Diane zag een gothische kathedraal op de top van een heuvel, omgeven door een klein stadje. Door de ruitenwissers heen begon het landschap op een oude ets te lijken.

Spitzner had haar gewaarschuwd: ‘De Pyreneeën lijken in niets op Zwitserland.’

Langs de kant van de weg werden de sneeuwhopen alleen maar hoger.

Diane zag de knipperlichten tussen de sneeuwvlokken eerder dan de wegafzetting. Het sneeuwde nu echt hard. In het midden van de afzetting stonden politieagenten te gebaren met hun wapenstok. Diane zag dat ze gewapend waren. In de vieze sneeuw in de berm stonden een busje en twee motoren onder twee hoge dennen. Ze draaide het raampje open en al snel was haar stoel nat van de dikke, donzige sneeuwvlokken.

‘Uw papieren alstublieft, mevrouw.’

Ze boog zich naar het handschoenenkastje. Ze hoorde boodschappen binnenkomen op hun portofoons. Een krakend geluid dat zich vermengde met het ritmische getik van de ruitenwissers en het beschuldigende gepruttel van haar uitlaat. Ze voelde de koude damp op haar gezicht.

‘Bent u journalist?’

‘Psycholoog. Ik ben op weg naar de Wargnier Kliniek.’

De politieman bekeek haar aandachtig. Hij leunde op het opengedraaide raampje. Een lange, blonde vent van bijna twee meter. Door het web van geluiden van de portofoons hoorde ze de rivier door het bos stromen.

‘Wat hebt u hier te zoeken? Zwitserland is niet bepaald naast de deur.’

‘De Kliniek is een psychiatrische instelling en ik ben psycholoog; ik neem aan dat u daar het verband tussen ziet?’

Hij gaf haar haar papieren terug.

‘Alstublieft. U kunt verder rijden.’

Toen ze wegreed, vroeg ze zich af of de Franse politie deze controles altijd zo uitvoerde, of dat er iets aan de hand was. De weg telde meerdere bochten omdat hij de tussen de bomen meanderende rivier volgde (een ‘bergstroom’ volgens haar reisgids). Het bos hield op, en maakte plaats voor een open vlakte van minstens vijf kilometer breed. Een lange, brede weg liep langs benzinstations, verlaten kampeerterreinen, verdrietig wapperende vlaggen, mooie huizen met de uitstraling van chalets, en een aantal reclameborden vol grootspraak over de nabijgelegen skigebieden.

SAINT-MARTIN-DE-COMMINGES, IN HET HART VAN HET DAL. INWONERSAANTAL: 20.863, kopte een felgekleurd bord. Boven het stadje versluisden grijze wolken de bergtoppen, hier en daar doorbroken door een gloed die een bergkam of bergpas oplichtte, zodat het leek alsof er een lichtbundel op scheen. Bij de eerste rotonde volgde Diane het bord CENTRUM en sloeg rechts af een straatje in, achter een winkel langs die volgens een groot bord in de etalage Sport & Nature heette. Veel voetgangers en geparkeerde auto’s langs de weg. ‘Niet echt een leuke plek voor een jonge vrouw.’ Ze herinnerde zich Spitzners woorden terwijl ze door de straten reed, luisterend naar de vertrouwde, geruststellende monoloog van de ruitenwissers.

De weg liep omhoog. In een flits zag ze de opeengepakte daken aan de voet van de helling. Op de grond was de sneeuw veranderd in zwarte smurrie die tegen de onderkant van de auto spatte. ‘Weet je zeker dat je daarheen wilt, Diane? Het lijkt in niets op Champ-Dollon.’ Champ-Dollon was de Zwitserse gevangenis waar ze na haar afstuderen een aantal forensische evaluaties had begeleid en maatschappelijk werk met betrekking tot zeden-

delinquenten had gedaan. Ze had te maken met serieverkrachters, pedofielen, seksueel misbruik binnen gezinnen – een eufemisme voor incestueuze verkrachting. Er was ook een beroep op haar gedaan als medebeoordelaar, om vast te stellen of minderjarigen die beweerden seksueel misbruikt te zijn, dat ook inderdaad waren, en ze had tot haar schrik ontdekt hoe makkelijk een vertekend beeld ontstond, veroorzaakt door ideologische en morele veronderstellingen, vaak ten koste van objectiviteit.

‘Ik hoor de gekste verhalen over de Wargnier Kliniek,’ had Spitzner gezegd.

‘Ik heb dokter Wargnier aan de telefoon gehad. Hij maakte een goede indruk.’

‘Wargnier is erg goed in zijn vak,’ had Spitzner toegegeven.

Ze wist echter dat ze niet meer door hem verwelkomd zou worden maar door zijn opvolger, dokter Xavier, een Canadees uit Quebec van het Pinel Instituut in Montreal.

Wargnier was een half jaar eerder met pensioen gegaan. Hij was degene die haar had aangenomen, en ook degene die haar tijdens hun talrijke telefoontjes had gewaarschuwd dat haar een zware taak te wachten stond.

‘Het is een lastige plek voor een jonge vrouw, dokter Berg. En ik bedoel niet alleen de Kliniek, maar ook de omgeving. Het dal... Saint-Martin... je zit in de Pyreneeën, de streek Comminges. De winters zijn er lang en er is niet veel te doen. Tenzij je een wintersporter bent, natuurlijk.’

‘Ik ben Zwitserse, weet u nog wel?’ had ze met een lach gezegd.

‘In dat geval raad ik u aan om niet te veel op te gaan in uw werk, om ook leuke dingen te doen – eropuit te gaan. Het kan er nogal... verontrustend zijn.’

‘Ik zal het onthouden.’

‘En nog iets: ik zal er niet zijn om u te ontvangen. Die eer valt ten deel aan mijn opvolger, dokter Xavier, uit Montreal. Hij heeft een uitstekende reputatie en heeft er zin in. Ik verwacht hem volgende week. Zoals je weet zijn ze in Canada veel verder in het be-

handelen van agressieve patiënten. Ik denk dat het voor u wel interessant is om uw mening naast die van hem te leggen.’

‘Dat denk ik ook.’

‘Hoe dan ook, we zijn al behoorlijk lang op zoek naar een assistent. Ik heb niet genoeg gedelegeerd.’

Diane reed verder onder de beschutting van bomen. De weg bleef omhooglopen tot hij een smalle, boomrijke vallei bereikte, die bedekt leek met een verstikkende, schadelijke intimiteit. Ze draaide het raampje open en een doordringende geur van bladeren, mos, dennennaalden en natte sneeuw prikkelde haar neusvleugels. Het geluid van een nabijgelegen beekje overstemde bijna het geluid van de motor.

‘Behoorlijk verlaten,’ zei ze hardop, om zich moed in te spreken.

Behoedzaam reed ze door de duistere winterochtend. Haar koplampen legden de stammen van dennen en beuken bloot. Er liep een elektriciteitskabel langs de weg; er leunden takken tegenaan alsof ze zichzelf niet langer konden dragen. Zo nu en dan maakte het bos plaats voor een schuur met een met mos bedekt leien dak – afgesloten en verlaten.

Ze ving een glimp op van een paar verderop gelegen gebouwen, voorbij een slinger in de weg. Ze verschenen weer na de volgende bocht. Verscheidene uit beton en hout opgetrokken panden, met op de begane grond ramen die een weids uitzicht boden. Erachter bomen. Een afslag leidde naar een metalen brug over het beekje en doorkliefte een besneeuwde vlakte tot aan de gebouwen die zichtbaar verlaten en vervallen waren. Ze wist niet waarom, maar ze kreeg koude rillingen van die lege panden, zo ver verstopt in het dal.

Aan het begin van de oprit stond een verroest bord met de tekst: VAKANTIEKAMP LES ISARDS.

Nog steeds geen kliniek te bekennen. Zelfs geen richtingaanwijzer. De Wargnier Kliniek leek de aandacht niet op zich te willen vestigen. Diane begon zich af te vragen of ze niet ergens een verkeerde afslag had genomen. De landkaart met een schaal

van 1:25.000 lag op de stoel naast haar. Een kilometer en een stuk of tien bochten verder zag ze een parkeerhaven omzoomd met een stenen muurtje. Ze minderde vaart en draaide aan het stuur. De Lancia hobbelde over de gaten in het wegdek, modder spatte op. Ze pakte de landkaart en stapte uit. De vochtige lucht viel als een klamme deken over haar heen.

Geen acht slaand op de sneeuwvlokken vouwde ze de landkaart open. De gebouwen van het vakantiecamp werden aangegeven met drie rechthoekjes. Ze schatte in welke afstand ze ongeveer had afgelegd door de kronkelige B-weg te volgen. Een klein stukje verder stonden nog twee rechthoekjes; ze kwamen samen in een T-vorm en hoewel er niet bij stond wat voor gebouwen het waren, moest het daar wel zijn, de weg hield er op en meer symbolen stonden er niet op de kaart.

Ze was er bijna...

Ze draaide zich om, liep terug naar het stenen muurtje, en zag de gebouwen.

Stroomopwaarts, aan de andere kant van het water en hoger op de berghelling: twee langwerpige stenen gebouwen. Ondanks de afstand zag ze hoe groot ze waren. Gigantisch. Dezelfde cyclopische architectuur die je overal in de bergen aantrof, of het nou elektriciteitscentrales, stuwdammen of huizen uit de vorige eeuw waren. Zo zag het er inderdaad uit: als het hol van een cycloop. Behalve dan dat er niet een Polyphemos in die grot zat – maar meerdere.

Diane was niet snel ontmoedigd; ze had plekken bezocht die toeristen werden afgeraden en beoefende sinds haar jeugd redelijk risicovolle sporten. Als kind en later als volwassene had ze altijd een hang naar avontuur gehad. Maar iets in wat ze hier zag zorgde voor een knoop in haar maag. Het was niet zozeer gevaarlijk. Het was iets anders. Een sprong in het diepe...

Ze pakte haar mobieltje en zocht een nummer op. Ze wist niet of ze hier bereik had maar na drie keer overgaan, hoorde ze een bekende stem.

‘Met Spitzner.’

Ze was meteen opgelucht. Zijn warme, rustige stem had haar altijd gerustgesteld en haar zorgen weggenomen. Pierre Spitzner – haar mentor op de faculteit – had haar enthousiast gemaakt voor forensische psychologie. Zijn intensieve Socrates-cursus voor de rechten van het kind had haar in contact gebracht met deze bescheiden, charmante man, toegewijd echtgenoot en vader van zeven kinderen. De beroemde psycholoog had haar onder zijn hoede genomen op de faculteit psychologie en opvoedkunde en had ervoor gezorgd dat de rups zich had ontpopt tot vlinder – ook al zou Spitzners veeleisende geest deze omschrijving veel te gewoontjes vinden.

‘Hallo, met Diane. Stoor ik?’

‘Jij nooit. Is het leuk?’

‘Ik ben er nog niet. Ben nog onderweg... Ik zie de Kliniek vanaf hier liggen.’

‘Is er iets?’

De lieverd. Zelfs aan de telefoon hoorde hij het meteen als ze ergens mee zat.

‘Nee. Alleen... Het lijkt erop dat ze de patiënten zo ver mogelijk bij de rest van de wereld vandaan willen houden. Verder weg dan ze nu zitten, kan niet. Het is hier een beetje eng; ik krijg er kippenvel van.’

Ze had meteen spijt van haar woorden. Ze gedroeg zich als een puber die voor het eerst op zichzelf was aangewezen – of als een gefrustreerde studente die verliefd is op haar begeleider en alles doet om zijn aandacht te krijgen. Ze zei tegen zichzelf dat hij zich nu wel zou afvragen hoe dat moest, als ze al in paniek raakte bij de aanblik van de gebouwen.

‘Kom op,’ zei hij. ‘Je hebt genoeg paranoïde mensen, schizofrenen en zedendelinquenten gezien, toch? Die zijn overal hetzelfde.’

‘Dat waren niet allemaal moordenaars. Sterker nog, dat was er maar een.’

Ze zag hem meteen weer voor zich: een smal gezicht, irissen in

de kleur van honing die haar aankeken als een hongerig roofdier. Kurtz was een onvervalste psychopaat. De enige die ze ooit had ontmoet. Gevoelloos, manipulatief, labiel. Geen greintje berouw. Hij had drie moeders verkracht en vermoord; de jongste was zesenvertig geweest, de oudste vijfenzeventig. Hij kicke op rijpere vrouwen. En op touwen, koorden, knevels en lussen... Hoe meer ze haar best deed om niet aan hem te denken, hoe meer hij zich in haar hoofd vastzette met zijn dubbelzinnige lachje en sturende blik. Het deed haar denken aan het bord dat Spitzner boven de deur van zijn kantoor had gespijkerd: NIET AAN EEN OLIFANT DENKEN.

‘Het heeft geen zin meer om nu nog aan jezelf te twijfelen, vind je ook niet?’

Ze bloosde ervan.

‘Je kunt het, dat weet ik zeker. Je bent de gedroomde kandidaat voor die baan. Ik zeg niet dat het een makkie is, maar je kunt het, daar ben ik van overtuigd.’

‘Je hebt gelijk,’ zei ze. ‘Ik stel me aan.’

‘Helemaal niet. Iedereen in jouw plaats zou precies hetzelfde reageren. Ik weet wat voor naam de Kliniek heeft. Trek je daar niet te veel van aan. Concentreer je op je werk. En straks weet je meer van psychopaten dan wie dan ook in Zwitserland. Ik moet ophangen, Diane. Ik heb een afspraak met de decaan, we moeten de begroting bespreken. Je kent hem: ik zal alle zeilen moeten bijzetten. Sterkte. Hou me op de hoogte.’

De kiestoon. Hij had opgehangen.

De stilte, slechts onderbroken door het geluid van de stromende rivier, daalde als een nat zeil op haar neer. Ze schrok van het geluid van sneeuw die van een tak viel. Ze stak haar mobieltje in de zak van haar donzen jack, vouwde de landkaart op en stapte weer in haar auto.

Ze reed de weg op.

Een tunnel. Het schijnsel van haar koplampen gleed over de donkere, voorbijflitsende muren. De tunnel had geen plafondver-

lichting en ging over in een bocht. En toen, eindelijk, op een wit bord: CHARLES WARGNIER KLINIEK VOOR FORENSISCHE PSYCHIATRIE. Ze reed langzaam over een brug. Meteen daarna ging de weg steil omhoog, gevolgd door een paar haarspeldbochten tussen de den-
nenbomen en sneeuwhopen – ze vreesde dat haar oude rammel-
bak zou slippen op de ijzige helling. Ze had geen sneeuwkettingen
of winterbanden. Maar algauw liep de weg weer vlak.

Nog een laatste bocht en toen had ze haar doel bereikt.

Ze zette zich schrap toen ze de gebouwen door de sneeuw, mist
en bossen zag verschijnen.

10 december, woensdagochtend elf uur.